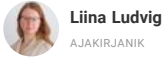

REEDENE RÕÕM } Aasta kodutütar: inimesed arvavad, et keedame suppi ja koome sokki

Liina Ludvig

AJAKIRJANIK

Kodutütarde vorm on Hele-Mai Viltropi jaoks pärast kümnet aastat nagu teine nahk. Hiljuti said neid ka rohelise metsavormi, millega välilaagrites käia.

FOTO: Sille Annuk

Läinud pühapäeval tunnustati Tallinnas kaitseliidu ja selle noorteorganisatsioonide parimaid. Parimaks kodutütred valiti Hele-Mai Viltrop (18) Tartu ringkonnast, tema kohta võib küll öelda, et kes teeb, see jõuab.

▶ KUULA ARTIKLIT

Hele-Mai Viltrop, mis teid kodutütarde sekka tõi?

Mul on kolm vanemat õde, kes on naiskodukaitses, mis on ka üks kaitseliidu naisorganisatsioon. Kui olin kaheksa-aastane, võttis üks neist mu kaasa kodutütarde suvelaagrisse. Tegin seal ühes rühmategevuses kaasa ja just sama aasta sügisel alustas uus kodutütarde rühm Tartus. Sinna läksingi ja meeldis.

Mis meeldis?

Seltskond on see, mis väga suurt rolli mängib. Inimesed, kellega saan hästi läbi ja keda saan usaldada, on väga olulised. Samas on kodutütarde tegevus ka väga laialõikeline. Kes tahavad, saavad metsas käia, looduse kohta õppida ja ellujäämisoskusi omandada. Paljud kodutütred käivad teatris. Õppida saab ka etiketi kohta, riigi kohta... Teemad on erinevad ja see on minu jaoks kõnekas ja eluline.

Palju riigikaitse asjasse puutub?

Mida vanemaks sa kodutütarde hulgas saad, seda rohkem tegeletakse militaarse poolega, tutvutakse kaitseliidu ja naiskodukaitse tegevusega ning näidatakse, kuidas saab edaspidi riigikaitseesse panustada.

Kuivõrd on naistel kohta riigikaitstes?

Arvan, et see on väga äge, et meil on võimalus kodutütardena sellest osa olla. See näitab tervele ühiskonnale, et riigikaitse ei ole ainult meeste teema. Sa võid olla ka kodutütar ja täiesti laps, kuid tegelikult juba saad panustada isamaalisse kasvatusse.

Naised pole kindlasti füüsiliselt võimelised tegema kõike seda, mida mehed, aga ma usun siiski, et on hästi vajalik meid sellesse kaasata. Pakkuda neiuudele võimalusi ja väljakutseid.

Missuguseid väljakutseid organisatsioon neiuudele pakub?

On eelarvamus, et me oleme viielised, käime keedame meestele suppi ja koome sokke või heegeldame. Muidugi on laagrites meisterdamise töötoad, aga on ka militaarset poolt.

Kodutütardes on võimalik päris palju võistelda, näiteks matkamises. Selleks ei pea olema mingi tippportlane, aga peab füüsiliselt ja vaimset vastu pidama. Peab olema hea meeskonnatöö, et läbida kõik kontrollpunktid ja lahendada ülesandeid sõlmede tegemisest kuni varjupaiga ehitamiseni ja loomade tundmiseni. Üks selline matk võib olla 50 kilomeetrit pikk.

Arvan, et hingelt on igaüks natuke patrioot, isegi kui ta seda endale ei tunnista.

Kas selle 50 kilomeetri jooksul ei teki tunnet, et millesse ma end küll mässinud olen?

Käisin aasta tagasi matkal Tartu 24/100, kus pidi 24 tunniga kõndima sada kilomeetrit. Pärast seda pole 50 kilomeetrit enam midagi. Aga eks ikka tekib, muidugi, kui jalad enam ei tõuse ja ikka nii palju minna on.

Füüsiliselt võib olla väga raske, sest enamik ajast peab kõndima maastikul ja seljas on varustus, mis kaalub kuni 15 kilo. Ja kui see on valesti seljas, hakkavad valutama õlad või puusad. Mida vanemaks saad, seda vähem on matkadel uneaega, näiteks võib olla 15 minutit pausi ja 10 sellest saad äkki magada.

Mis siis edasi minna aitab?

See on väga suur tahtejõu küsimus, allaandmistunnet ei tohi tekkida. Samas on kõrval meeskond, kes ka on väsinud ja toetavad üksteist. Üks kõige olulisemaid asju, mille mina olen kodutütreds olemisest saanud, on usaldus inimeste vastu. Peab üksteist lõpuni usaldama, et jõuaks need distantsid läbida.

Kas kodutütarde liikmena peab olema ka oma kodumaa patrioot?

See paratamatult läheb nii, kuna tegevuse eesmärk on ikkagi isamaaline kasvatus. Meil on järgukatsed, kus kontrollitakse teadmisi vabariigi oluliste kuupäevade, sündmuste ja inimeste kohta. Ja kui sa ikka igal aastal paraadil käid ja vabadussõjas langenuitele au annad, saab kodumaast südamelähedane teema. Arvan, et hingelt on igaüks natuke patrioot, isegi kui ta seda endale ei tunnista.

Säärase patriotismi juurde ei käi näiteks rahvusvähemuste tõrjumine, ega ju?

Seda kindlasti mitte. Kõik on teretulnud, olenemata rahvusest, nahavärvist või millest iganes. Tegeleme järjest rohkem sellega, et kõik tunneksid end oodatuna ja kuna meie tegevusvaldkond on väga lai, siis tõenäoliselt leiab igaüks midagi, mida talle meeldiks teha.

On teil siis kirju seltskond koos?

Ida-Virumaal tutvustatakse juba väga aktiivselt meie tegevust venekeelsele seltskonnale, aga tegelikult ei jõua meie tegevus veel vähemusrahvusteni.

Miks see nii on?

Koolis käsitletakse seda teemat üsna vähe. Kui ma ise põhikoolis käisin, mainiti seda ainult nii palju, et kodutütred on olemas. See peaks kindlasti laiemat kõnepinda leidma.

Kas selle kõige kõrvalt millekski muuks ka aega jääb? Käsil on ju keskkooli lõpetamine.

Käin veel rahvatantsus ja kahes kooris: Karlova kooli Kurekellas ja Elleri neidudekooris. Kord nädalas ka klaveritunnis.

Kust see jaks tuleb?

Olen igati nõus sellega, et kes teeb, see jõuab. Aega tuleb planeerida ja jõuvarusid jagada. Minul aitavad pigem need muud tegevused pinnal püsida. Kui koolis on raske, hoiavad need teised asjad erksana. Elu ei koosne ainult tohutust õppimisest, vaid teen ka neid asju, mis mulle meeldivad. Elus püsib rõõm.

Meie intervjuu ilmub reedel. Mis on teie reedene rõõm?

Reedeti on mul tavaliselt rahvatantsutrenn, mis mulle alati väga rõõmu teeb. Tihti on reedeti minek ka mõnda kodutütarde laagrisse või mõnele üritusele. Ka sel reedel lähme matkama. Reedene rõõm ongi vist see, et nädal saab läbi ning nüüd tuleb mõni uus ja põnev seiklus.